

# РЕШЕНИЕ

№ 4152

гр. София, 24.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова**

**ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова**

**Ирина Кюртева**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5484** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по гл. XII АПК във вр. с чл. 63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от И. К. К. срещу решение №81059/03.05.2020г. по н.а.х.д. №14998/2018г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №17-4332-001445/22.02.2017г. на зам.началник АНД на Отдел „Пътна полиция“-СДВР, с което НП на касационния жалбоподател на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 400лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за извършено нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП. Като касационни основания по чл.348, ал.1 НПК се сочат допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуален закон и явна несправедливост на наложеното наказание; конкретно – необоснованост на извода на СРС, че именно касаторът е извършил нарушението. Иска се решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление да бъдат отменени.

В съдебно заседание касаторът И. К. К., р.пр., не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба Отдел „Пътна полиция“-СДВР, р.пр., не изпраща представител в съд.з. и не взема становище по жалбата. В представено по делото писмено становище процесуалният му представител адв.Г. поддържа касационната жалба.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като взе предвид посочените в жалбата касационни основания, становищата на страните, заключението на прокурора и събраните от първоинстанционния съд доказателства, направи следните изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществото ѝ и във връзка със сочените в нея касационни основания и като извърши служебно проверка съгласно чл.218, ал.2 АПК за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, административният съд взе предвид следното:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл.34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил наказателното постановление, с което на И. К. К. на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба” в размер на 400лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за извършено нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП – за това, че на 03.03.2016г., в 09,34ч., по бул.Ц. шосе, с посока на движение от ул.П.К. към Околовръстен път управлява лек автомобил „Тойота Л.“ с рег. [рег.номер на МПС], при ограничение на скоростта 60км/ч за населено място, въведено с пътен знак Е-24, водачът се движи със скорост 117км./ч., като нарушението е установено с техническо средство – система за видеоконтрол TFR1-M с радар TR4D с №613, записваща и заснемаща датата, час, скорост на движение и рег.№ на МПС. За да постанови решението си районният съд е приел, че АУАН и НП са съставени от компетентни длъжностни лица, в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на съдържанието им и сроковете за съставянето им, като не са допуснати нарушения на материалния и процесуален закон, налагащи отмяната на НП.

По твърдяната в касационната жалба необоснованост на извода на СРС, че именно касаторът е извършил нарушението, касационния съд прие следното:

Преценката на първоинстанционния съда относно установените по делото релевантни факти не подлежи на касационен контрол, доколкото при обсъждането на доказателствата не е допуснато превратно тълкуване или вътрешно противоречие и непоследователност. За да приеме, че И. К. К. е управлявал автомобила при констатираното нарушение, СРС е взел предвид декларациите по чл.188 ЗДвП, подписани от собственика на автомобила – А. П. и касатора, в които еднозначно се сочи, че към датата и часа на нарушението, автомобилът е бил управляван именно от И. К.. Последният не представя доказателства, които да оборват този извод или да установяват при подписването на декларацията същият да е бил в състояние, което да не му е позволявало да разбира какво декларира. Въпроси в този смисъл не са задавани от процесуалния представител на касатора към разпитаната като свидетел пред районния съд С. Д., съставила АУАН, въз основа на подписаните същия ден -17.02.2017г. и представени пред нея декларации по чл.188 ЗДвП. След като собственикът на автомобила декларира, че към момента на извършване на нарушението е предоставил МПС именно на И. К., касатора не сочи друго лице на което да го е преотстъпил. За да постанови решението си, и в частност за да приеме за установена посочената в НП фактическа обстановка, включително, че К. е управлявал автомобила, районният съд е обсъдил подробно представените по делото

доказателства, които са непротиворечиви, и е стигнал до обоснования извод, че нарушението е извършено от касатора. СРС е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. Съдът счита, че са изяснени всички обстоятелства, представляващи елементи от фактическия състав на административното нарушение.

По твърдението, на касатора, че не е установено виновното извършване на нарушението, т.е. субективната му страна, касационния съд взе предвид следното:

Съгласно чл.7, ал.1 ЗАНН, деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Съгласно ал.2 на чл.7 ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи; като в случая разпоредбата на чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП не изключва наказуемостта при непредпазливост. С оглед горното и като намира, че съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП водачът при управление на МПС е бил длъжен да съобрази своето поведение с разрешената скорост на движение, и ако той не стори това, без да са налице обстоятелства изключващи вината му, каквито в случая не се твърдят, обосновано районният съд е счел че е налице виновно извършено административно нарушение, тъй като наказаното лице е било длъжно и е могло да предвиди настъпването на общественноопасните последици, независимо дали е искало допускане или е или не е предвиждало същите.

В чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП, в по-благоприятната за извършителя редакция към момента на извършването на нарушението, за превишаване на разрешената скорост над 50 km/h е предвидена глоба 350 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. В случая касационният жалбоподател е превишил разрешената скорост за движение с 57km/ч., поради което съдът намира, че размерът на глобата – 500лв. е правилно определен. Доколкото размерът и на двете наказания - „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“ в закона е предвиден в абсолютен размер, в който е наложен и на касатора, възражението на последния за несправедливост на наложеното наказание е неоснователно.

По посочените съображения, съставът на касационния съд приема, че при постановяването от Софийския районен съд на обжалваното решение не са допуснати сочените в касационната жалба нарушения, представляващи касационни основания по чл.348, ал.1 НПК, като не намира и такива по чл.218, ал.2 АПК, за които следи служебно, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед горното и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН,

Административен съд София-град, XI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без посочена дата/ по н.а.х.д.№14998/2018г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97 състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.